

DISCURS DE L'ALCALDE, JOAN CARLES GARCIA EN MOTIU DE LA DIADA NACIONAL DE CATALUNYA 2015

En primer lloc, gràcies a tots els qui heu participat en aquesta ofrena, convertint així la Diada Nacional de Catalunya en una jornada reivindicativa, cívica i festiva.

Deia Puig i Cadafalch l'agost de 1923, es a dir fa 92 anys, quelcom que avui segueix vigent:

“Una gama diversa de ciutadans a Catalunya té afany de llibertat”.

Afany de llibertat recordat any rere any. La diada de l'11 de Setembre, Diada Nacional de Catalunya des de la pèrdua de la llibertat nacional com a Nació lliure i independent ara fa més de 300 anys, després de la maleïda guerra de successió, aquella en la que Felip V va sotmetre Catalunya al règim d'Espanya, sense tenir cap consideració pels habitants que hi vivien, pels catalans i catalanes.

Catalunya abandonada pels Habsburg i sotmesa pels Borbons, Catalunya sotmesa al poder i a la força d'un estat que considerava aquesta terra un territori vençut, conquerit, ocupat i l'obligava a ser el que no volia ser, l'obligava a acceptar allò que s'imposava per conquesta, l'obligava a abolir les seves institucions, la seva llengua, la seva moneda, la seva cultura.

D'aquesta manera i no d'una altra fa 301 anys, els catalans es convertien en espanyols i s'incorporaven involuntàriament a Espanya.

Ha passat més de tres segles, moltes i moltes generacions de catalans, molts canvis de règim i situació política, molts dirigents al capdavant de l'Estat, molts canvis demogràfics al País, molta arribada de nous habitants provinents d'altres terres... i curiosament una part molt important de ciutadans i ciutadanes de Catalunya mantenen els anhels de més llibertat d'una terra que vol ser millor pels seus habitants, més pròspera, més participativa, socialment més justa i solidària.

Catalunya ha mantingut durant molts anys la voluntat de diàleg, s'ha esforçat per fer-se entendre amb diversos governs de l'Estat espanyol, ha explicat per activa i per passiva quines són les necessitats del nostre poble,

ha lluitat per incorporar el “seny” català a la visió general del poder espanyol. Hem sentit sovint com alguns membres del poder d’Espanya parlaven d’“espanyolitzar” els catalans i no hem entès perquè mai no han intentat “catalanitzar” una mica Espanya. Com és que no es pot entendre que es pot ser bilingüe sense problemes, que es poden compaginar cultures sense haver de rebaixar cap d’elles, que es pot crear una economia productiva que faci més ric el País i per tant la seva gent, que les coses no són millors perquè es diguin des de l’Estat, només que cal fer un repàs per descobrir que “la proposta catalana”, era i encara és una bona proposta també per altres pobles veïns.

Quasi sempre en diades com avui he parlat especialment de fets històrics, de com varen succeir les coses al nostre País al llarg dels segles, en definitiva de “la història”, de com va ser la història, però mai o poques vegades, es pot afirmar que diades com aquesta del 2015, formarà part de la nostra història, de la nostra personal i de la de la nostra terra, a ningú no se li escapa que el que passi durant aquest més de setembre serà un punt d’inflexió i de canvi obligat en el camí de Catalunya, que ara i enguany es decideix el nostre futur com a poble, que res no anirà enrere i que de nosaltres dependrà si Catalunya és o no és un nou Estat d’Europa.

I és així i cal dir-ho alt i clar, sense embuts ni eufemismes, els temps, els anys han carregat de raó les reivindicacions catalanes, han ofegat els intents per convèncer Espanya que altre manera de fer és possible. Malauradament els últims anys hem viscut la incomprensió en primera persona, hem sentit el NO com a resposta a totes les propostes, hem vist com es diluïa l’Estatut aprovat pels catalans en referèndum, com es canviava sense escrúpols el seu contingut, com es negava un nou sistema fiscal més just, com les coses seguien essent com sempre: no apreciar res amb rigor que vingui de Catalunya, negació, sotmetiment, i fins i tot burla...

I això no pot ser que no tingui resposta, sabem el què volem, i volem saber què vol la gent de Catalunya, però també això tant simple i democràtic s’ha negat reiteradament...i ens preguntem: com pot ser? Com es pot ser tan insensible? com és que altres Estats d’Europa permeten consultar els seus ciutadans sobre el seu futur i la seva independència? com pot ser que

les lleis i la Constitució passin per damunt de la voluntat democràtica? Com es pot negar la consulta? Quina és la por terrible que impedeix preguntar? Preguntar, saber, participar de la vida dels ciutadans i ciutadanes és quelcom essencial per entendre la democràcia!!! Altra cosa és submissió, obligació i humiliació.

Com és possible tanta i tanta prepotència? Perquè no s'accepta quelcom tant democràtic i reconegut internacionalment com el dret a l'Autodeterminació? Es pot ser tant reaccionari? Preguntes que segurament tenen resposta, però no una resposta de llibertat, ni col·lectiva, ni individual... un despropòsit tot plegat...

Permeteu-me que recordi el versos de Mn. Cullerell que, malgrat fa molts anys que es varen escriure, tenen un contingut molt adient perquè es compregui el sentiment actual d'un bon grapat de Catalans:

“No captem el dret de viure,
dret que ni es compra ni es ven.

Poble que mereix ser lliure,
si no l'hi donen s'ho pren.”

Llibertat per poder decidir, llibertat per defensar la nostra llengua i la nostra cultura, llibertat per a crear un País més solidari, més participatiu, més ric i socialment més just.

Ara i avui cal fer un esforç per ser millors,

Deia Mahatma Gandhi:

“La nostra recompensa es troba en l'esforç i no en el resultat. Un esforç total és una victòria completa”.

Esforcem-nos doncs per a fer de Catalunya el lloc que volem,

Catalunya vol justícia

Catalunya vol progrés

Catalunya vol igualtat

Catalunya vol solidaritat

Catalunya vol respecte

Catalunya vol treballar sense límits

Catalunya vol llibertat.

Visca Catalunya!!!